

Γιορτή του πατέρα ήταν η περασμένη Κυριακή, γιορτή και ευχαριστώ

για όλους εκείνους τους αφανείς ήρωες της καθημερινότητας, τους συνδημιουργούς ζωής και τους πρόσωποποιητες της ασφάλειας, της δύναμης και της αυτοπεποίθησης για τους γιούς και τις θυγατέρες τους.

Γιορτή που μαζί με όλα τα άλλα είναι και πλήρως εναρμονισμένη με την ποδοσφαιρική πανδαισία του Euro 2016. Γιατί όλοι μας, μικροί, με τον πατέρα μας πρωτοπαίξαμε και πρωτοείδαμε ποδόσφαιρο.

Αντί άλλου σχολίου, μιλούν οι εικόνες του Κροάτη διεθνούς ποδοσφαιριστού Ντάριο Σρνα, που ξεσπά σε κλάματα κατά την ανάκρουση του Εθνικού Ύμνου της χώρας του, λίγο πριν το εναρκτήριο λάκτισμα του αγώνα με την Τσεχία, καθώς, μεσούντος του Euro, ο Σρνα πληροφορήθηκε πως απεβίωσε ο πατέρας του. Συγκινητικές στιγμές που αποκαλύπτουν τη βαθιά δυναμική της αγάπης πατέρα-γιου και τα ανακουφιστικά δυναμικά του ψυχολογικού μηχανισμού της μετάθεσης, καθώς ο πατέρας και έθνος ταυτίζονται, με φόντο το ποδοσφαιρικό παιχνίδι. Αναμνήσεις και συνδηλούμενα του ποδοσφαίρου, με τον πατέρα να σε πηγαίνει στον αγώνα, στις ποδοσφαιρικές ακαδημίες, ή απλά μπροστά στις καλοκαιρινές τηλεοράσεις των Euro και των Mundial, για να δουν ποδόσφαιρο "οι άντρες" της οικογένειας και -κάποια αναπόδραστη βιολογική στιγμή- η μετουσίωση του πένθους και της απώλειας να σε αναγκάζει να δεις και να παίξεις ποδόσφαιρο μόνος σου, να σε καλεί να συνεχίσεις τον αγώνα που λέγεται ζωή, να ματώσεις πάλι τα γόνατά σου στις αλάνες του χρόνου, χωρίς αυτή τη φορά να σε ανακουφίσει το πατρικό ιώδιο. Μόνο το ιώδες βάμμα του παρατεταμένου πένθους της απουσίας του. Όπως τότε, που σου μάθαινε τα χρώματα του οπτικού φάσματος. Όταν σου μαστόρευε ξύλινα τόξα για να μην ξαστοχήσει ποτέ η χαρά από το παιχνίδι σου, σαϊτεύοντας με τα βέλη της σιγουριάς του τα χρώματα του ουράνιου τόξου για το μέλλον σου. "Γιατί το μόνο που μπορεί να κληρονομήσει, πραγματικά, ο γιος από τον πατέρα είναι αυτοπεποίθηση"

Κόκκινο-πορτοκαλί-κίτρινο-πράσινο-κυανό-βαθύ κυανό και ιώδες. Σαν ποδοσφαιρικές στολές, σαν μπλούζα Λατινοαμερικάνου γκολκίπερ που σου δώρισε, σαν πανδαισία πολύχρωμων φιλάθλων στις εξέδρες, ενός αγώνα που δεν τον βλέπετε, πια, μαζί. Στο τέλος, όταν ο Άρχων του Αγώνα που λέγεται ζωή, όταν ο Μέγας Διαιτητής σφυρίξει και για τον πατέρα, όλα αυτά τα χρώματα θα έχουν συμπυκνωθεί, μαβιά, στο ιώδες της λύπης, στο μωβ του ηλιοβασιλέματος και αυτό το τσούξιμο στην πληγή των γονάτων σου που δεν θα λείει να κλείσει και που δεν θα είναι από το οινόπνευμα, γιατί κανένα οινόπνευμα δεν μπορεί να σε κάνει να ξεχάσεις, ούτε και να γιορτάσεις, ούτε και να δεις τον αγώνα χαλαρώνοντας με μπίρες. Κι ακόμη και αν βρεις κάπου, παροπλισμένη στα φαρμακεία της λήθης, τη σουλφαμιδόσκονη που σου έβαζε -μέσα της δεκαετίας του 80, γαρ- στα γόνατά σου που άνοιγαν όταν σε έριχναν κάτω -οι άλλοι- στο ποδόσφαιρο, θα δεις πως με την απουσία του ξεθύμανε και η επουλωτική της δράση. Κι όσο σκόνη και αν ρίξεις, καμιά παυσίλυπος εφελκίδα δεν πρόκειται να κλείσει την πληγή που αν κάποτε ξεγελαστείς και δεις να την καλύπτει, μαυριδερή, η κρούστα της λησμονιάς, θα έρθει πάλι Ιούνιος και Euro ή Μάης και Final Four και η πατρική ανάμνηση να σε καλέσει πάλι στο γήπεδο, όπως τον Σρνα, ή τον Διαμαντίδη και τον Πρίντεζη, που και αυτούς εν μέσω αγώνα τους βρήκε το κακό μαντάτο- που πάντα εν μέσω αγώνα βρίσκει τους γιους- για να τρέξεις και πάλι, δήθεν ανέμελος, αλλά με κάθε κάμψη των γονάτων σου να σπάει πάλι την ψευδοεπούλωση, για να μην κλείσει. Ακόμη και αν η συγκυρία τους έχει πάρει μακριά, το Υπερεγώ, στη λαίμαργη και μαχητική αναζήτησή του για εξιδανικευμένη ταύτιση, σε κάθε αγώνα, θα αναγνωρίσει τα κομμάτια του πατέρα στους στίχους και τις μουσικές του Εθνικού Ύμνου, στα γκολ και στις χαμένες ευκαιρίες, στα χρώματα του εθνόσημου, στις αδικίες των διαιτητών και στα πανηγύρια της νίκης. Γιατί τότε δεν ξεχνούμε αυτόν που μας δώρησε την πρώτη μας μπάλα! Χρόνια πολλά στους μπαμπάδες όλου του κόσμου λοιπόν, όποιον αγώνα και αν βλέπουν....

Χρίστος Χ. Λιάπης MD, MSc, PhD
Ιατρός - Διδάκτωρ Παν/μίου Αθηνών
Email: chliapis@yahoo.gr
Twitter: @Chris_Liapis